

Arrest

nr. 161 190 van 2 februari 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 augustus 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 juli 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering. De bestreden beslissing werd aan verzoeker ter kennis gebracht op 11 juli 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 augustus 2013 met referentienummer 34276.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 19 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. DEBANDT, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 juli 2013 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van de Minister van/van de gemachtigde van de Minister van van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, GV, adviseur, wordt aan / de genaamde O. Y. geboren op (...)1981 die de Marokkaanse nationaliteit heeft, het bevel gegeven om

ten laatste op (datum vermelden) het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië(\ tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen :

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

+ artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde en de nationale veiligheid

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen, feit waarvoor hij op 07.11.2012 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, om de volgende reden :

- gezien betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen, feit waarvoor hij op 07.11.2012 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar, bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te worden opgesloten, aangezien zijn (haar) terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan worden uitgevoerd

-Gezien betrokkene vatbaar is om de openbare orde te schaden is het derhalve noodzakelijk hem op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken ten einde zijn effectieve repatriëring te verzekeren.

Betrokkene wordt onderworpen aan een inreisverbod van 8 jaar om de volgende redenen:

□ In uitvoering van artikel 74/11, §1, vierde lid, van de wet van 15 december van 1980, de beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van acht jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen, feit waarvoor hij op 07.11.2012 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar

Overwegende dat het winstgevende karakter van het misdadig gedrag van betrokkene een ernstig en actueel risico aantoonde van een nieuwe schending van de openbare orde ;”

Op 20 juli 2013 werd verzoeker naar zijn herkomstland gerepatriëerd.

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet), doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Tijdigheid van het beroep

Verweerder roept in de nota met opmerkingen een exceptie van onontvankelijkheid in *ratione temporis*. Hij meent dat verzoeker op het ogenblik van de kennisgeving zich conform artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet bevond in een plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 van de Vreemdelingenwet en dus maar over een beroepstermijn van 15 dagen kon beschikken.

In de synthesesmemorie repliceert verzoeker dat verweerder dit verkeerdelijk aanneemt nu hij op het ogenblik van de kennisgeving in de gevangenis te Antwerpen was zoals blijkt uit de bestreden beslissing. Bijgevolg meent hij dat hij wel beschikte over dertig dagen om beroep aan te tekenen.

Uit de kennisgeving zoals aangeduid op de bestreden beslissing blijkt inderdaad dat de bestreden beslissing werd ter kennis gebracht aan verzoeker door de attaché management/ondersteuning van de gevangenisdirecteur. Een gevangenis is geen welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 of 74/9 zoals bepaald in artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg beschikte verzoeker over een termijn van dertig dagen die aanving op 12 juli 2013 en is verstreken op 12 augustus 2013, dit was de laatste nuttige dag om een beroep in te dienen.

Nu het beroep is ingediend op 12 augustus 2013 werd het derhalve tijdig ingediend.

De exceptie wordt verworpen.

3.2. Belang bij het beroep

Verzoeker werd gerepatriëerd op 20 juli 2013. Verweerder heeft noch in de nota met opmerkingen noch ter zitting van 5 november 2015 een exceptie van gebrek aan belang opgeworpen aangaande het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering.

De Raad stipt ambtshalve aan dat de Raad van State in zijn arrest nr. 216.837 van 13 december 2011 het volgende heeft gesteld: *“De verzoekster heeft de schending van artikel 8 van het EVRM voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opgeworpen en erop gewezen dat haar gezinsleven bij een repatriëring naar Turkije zou worden vernietigd en dat niet aan artikel 8, tweede lid, van het EVRM zou zijn voldaan. Uit die passus blijkt op voldoende wijze het belang van de verzoekster bij haar beroep tot nietigverklaring. Dat belang gaat niet teloor, enkel door de gedwongen tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing van 27 augustus 2010. Er anders over oordelen zou het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel aanzienlijk uithollen.”*

Bovendien steunt thans eveneens een inreisverbod van 8 jaar op de bestreden verwijderingsbeslissing.

De Raad stelt dat de beslissing houdende de afgifte van het inreisverbod te scheiden is van de beslissing tot verwijdering in die zin dat zij op afzonderlijke motieven zijn gesteund en dat het bevel om het grondgebied te verlaten op grond van eigen motieven ook zonder inreisverbod kan blijven bestaan. Omgekeerd is echter geen inreisverbod mogelijk zonder beslissing tot verwijdering (RvS 18 december 2013, nr. 225.871 en RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900). Dit houdt in dat indien een eventuele onwettigheid of onverenigbaarheid met een hogere rechtsnorm wordt vastgesteld aangaande het bestreden bevel, ook het bestreden inreisverbod dat daar uitdrukkelijk op steunt met een onwettigheid of onverenigbaarheid is behept.

In casu stelt de Raad dan ook vast dat het belang dat verzoeker heeft bij de bestreden verwijderingsbeslissing er niet in bestaat te verhinderen dat het bevel wordt tenuitvoergelegd, hetgeen door de tenuitvoerlegging ervan is verloren gegaan, maar gezien het beroep tot nietigverklaring er enerzijds in gelegen is dat een uitgevoerd bevel om het grondgebied te verlaten een schending van artikel 8 van het EVRM kan genereren ondanks uitvoering en anderzijds dat het thans bestreden bevel een rechtsgrond vormt voor het opleggen van het thans bestreden inreisverbod. Verzoeker staat nog onder inreisverbod tot 11 juli 2021. Het belang wordt weerhouden voor het aanvechten van de verwijderingsbeslissing en het inreisverbod.

3.3. Over de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering

Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van artikel 7, tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen. In zoverre het beroep ook gericht zou zijn tegen de beslissing tot vrijheidsberoving, moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering op dat vlak onontvankelijk is.

4. Onderzoek van het beroep

Uit het verzoekschrift en de synthesememorie blijkt dat verzoeker zowel de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten als de beslissing tot afgifte van een inreisverbod aanvecht.

Verzoeker voert in zijn eerste en enige middel van de synthesememorie onder meer de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM), van artikel 74/11 en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker wijst op het feit dat hij een gezins- en privéleven zou hebben met de heer Y.B. sinds 22 november 2012. Hij stipt aan dat deze laatste een duurzaam verblijfsrecht zou hebben en meent dat de gemachtigde op de hoogte had moeten zijn van het gezinsleven van verzoeker. Verzoeker vervolgt dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing geen enkele motivering heeft opgenomen omtrent het bestaan van een gezinsleven op het grondgebied en de evenredigheid van de impact van de beslissing op verzoekers recht op een gezinsleven gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM in vergelijking met de belangen van de Belgische Staat om verzoeker van het grondgebied verwijderd te zien. Daarom zou de gemachtigde kennelijk onredelijk en in strijd met artikel 8 van het EVRM gehandeld hebben. Verzoeker verwijst vervolgens naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat vereist dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening dient te houden met het gezins- en familieleven van de vreemdeling. Thans zou uit de bestreden beslissing geenszins blijken dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met het voorgehouden gezinsleven.

Wat betreft het inreisverbod wijst verzoeker op artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet waarbij krachtens paragraaf 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld rekening houdend met de specifieke omstandigheden eigen aan het geval. Met verwijzing naar de voorbereidende werken stipt verzoeker aan dat men bij het opleggen van een inreisverbod tot een individueel onderzoek dient over te gaan en dat men rekening dient te houden met alle omstandigheden eigen aan het geval en dat het evenredigheidsbeginsel dient gerespecteerd te worden. Hij stelt dat *in casu* enkel rekening werd gehouden met het feit dat verzoeker mogelijks een gevaar voor de openbare orde zou betekenen. Voor de interpretatie van het begrip 'openbare orde' verwijst verzoeker naar het arrest Jipa van het Hof van Justitie. Hij meent dat de interpretatie van het begrip 'openbare orde' zoals het gebeurd is in het licht van het vrij verkeer van personen ook in het licht van de Terugkeerrichtlijn tot een gelijkaardige interpretatie zou moeten leiden. Verzoeker vervolgt dat niet zomaar kan aangenomen worden dat hij een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor het fundamenteel belang van de samenleving zou uitmaken omdat hij tot een gevangenisstraf van twee jaar werd veroordeeld voor een inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen. Hij meent dat het inreisverbod van 8 jaar manifest onevenredig is en zowel strijdig met artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet als met artikel 8 van het EVRM.

Verweerder heeft in de nota met opmerkingen enkel een exceptie van onontvankelijkheid *ratione temporis* opgeworpen doch is niet ingegaan op het enig middel.

Verzoeker voert zowel ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten als in het licht van het bestreden inreisverbod de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Deze bepaling luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Indien een schending van artikel 8 van het EVRM wordt aangevoerd, gaat de Raad vooreerst na of er een begin van bewijs wordt voorgelegd van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat de gemachtigde op de hoogte was van het feit dat

verzoeker samenwonend was met de heer B.Y. Er zit immers in het administratief dossier een document getiteld “aanvraag woonstonderzoek na BGV” van 18 februari 2013 waarbij de politie van de stad Berchem twee maal een woonstcontrole heeft gedaan voor de opvolging van het bevel. Hieruit blijkt dat verzoeker op zijn hoofdverblijfplaats samenwoonde met de heer B.Y. Deze vaststelling gebeurde voor de afgifte van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod. Een gezinsleven met de heer B.Y. wordt dan ook aannemelijk geacht. Ten overvloede stelt de Raad vast dat uit de verklaring wettelijke samenwoning zoals gevoegd door verzoeker blijkt dat er een verklaring van wettelijke samenwoning werd afgelegd op 22 november 2012 door verzoeker en de heer B.Y. en dat deze laatste beschikt over een verblijfsrecht in België.

Verzoeker voert aan dat uit de bestreden beslissing tot verwijdering niet blijkt dat de gemachtigde is overgegaan tot een evenredige afweging van het gezinsleven van verzoeker enerzijds en het belang van de Belgische Staat om verzoeker verwijderd te zien anderzijds.

Inzake immigratie heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van de EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de Staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is de Staat aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Echter rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben. Staten zijn ertoe gehouden op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62). Bij deze belangenafweging zullen elementen van openbare orde een belangrijke rol innemen. Zo heeft het EHRM in zijn arrest Boultif (EHRM 2 augustus 2001, nr. 54273/00, Boultif/Zwitserland, § 48 en volgende) criteria opgesomd die worden gehanteerd om te beoordelen of een verwijderingsmaatregel nodig was in een democratische samenleving en in verhouding was tot het legitieme nagestreefde doel.

Uit de bestreden verwijderingsbeslissing noch uit het administratief dossier blijkt enigszins een belangenafweging, zoals verzoeker terecht heeft opgemerkt. Er blijkt evenmin een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van de door de gemachtigde gekende elementen in het licht van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker kan gevolgd worden waar hij stelt dat enkel verwezen is naar de openbare ordeproblematiek, doch niet naar zijn gezinsleven. De Raad kan zich niet in de plaats van de gemachtigde stellen bij het maken van de belangenafweging of het onderzoek naar de eventuele positieve verplichtingen.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 8 van het EVRM wordt aangenomen voor wat betreft de verwijderingsbeslissing.

Zoals onder 3.2 gesteld, steunt het thans bestreden inreisverbod uitdrukkelijk op de verwijderingsbeslissing. Er wordt namelijk uitdrukkelijk gesteld: “*de beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van acht jaar*”.

Artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet waarnaar in het bestreden inreisverbod uitdrukkelijk wordt verwezen, bevestigt dat: “*De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar (...)*”.

De Raad stelt dat de beslissing houdende de afgifte van het inreisverbod te scheiden is van de beslissing tot verwijdering in die zin dat zij op afzonderlijke motieven zijn gesteund en dat het bevel om het grondgebied te verlaten op grond van eigen motieven ook zonder inreisverbod kan blijven bestaan. Omgekeerd is echter geen inreisverbod mogelijk zonder beslissing tot verwijdering (RvS 18 december 2013, nr. 225.871 en RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900).

Nu *supra* werd vastgesteld dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten behept is met een onwettigheid nu het tot stand is gekomen zonder enige belangenafweging en zonder zorgvuldig onderzoek in het licht van artikel 8 van het EVRM en bijgevolg wordt vernietigd, is ook het bestreden inreisverbod dat daar uitdrukkelijk op steunt kaduuk geworden en moet het worden vernietigd.

In subsidiaire orde stelt de Raad vast dat verzoeker tegen het inreisverbod eveneens de schending opwerpt van artikel 8 van het EVRM en van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Conform artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan het geval.

Zoals verzoeker terecht opmerkt, wordt in de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet benadrukt dat de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over de gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op het grondgebied verblijven (hierna verkort de Terugkeerrichtlijn) in overweging 6 oplegt dat men tot een individueel onderzoek dient over te gaan en dat men rekening dient te houden met alle omstandigheden eigen aan het geval en dat het evenredigheidsbeginsel dient gerespecteerd te worden (*Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53 K 1825/001, 23.*)

De gemachtigde heeft voor het bepalen van de duur van het inreisverbod enkel verwezen naar het feit dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan een inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen, waarvoor hij werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar en naar het winstgevend karakter van het misdadig gedrag dat een ernstig en actueel risico aantoonde van een nieuwe schending van de openbare orde. Ook al kan een inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen, waarvoor verzoeker werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee jaar geenszins geminimaliseerd worden, toch is hiermee niet aangetoond dat de gemachtigde met de relevante specifieke omstandigheden eigen aan het geval rekening gehouden, nu inderdaad noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde vooraleer een inreisverbod van 8 jaar op te leggen, rekening heeft gehouden met het gezinsleven van verzoeker.

Waar verzoeker meent dat het gevaar voor de openbare orde in het licht van de Terugkeerrichtlijn en in het licht van de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna verkort de Burgerschapsrichtlijn) op eenzelfde manier moet toegepast worden, kan de Raad niet volgen. In punt 54 van de conclusie van advocaat-generaal Sharpston van 12 februari 2015 bij de zaak C-554/13 Z. Zh. en O. /Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie stelt zij dat “*gelet op de verschillen in de bewoordingen, werkingssfeer, doelstellingen en context van de richtlijnen, [...] [haar] inziens geen van de drie richtlijnen (de burgerschapsrichtlijn, de richtlijn ingezetenen of de richtlijn gezinshereniging) analoog [kan] worden toegepast bij de uitlegging van het begrip “openbare orde” in artikel 7, lid 4, van de terugkeerrichtlijn.*” Ook al kan aan conclusies geen bindende rechtskracht worden toegekend, toch genieten deze een hoog gezag. De interpretatie die het Hof in het arrest Jipa heeft gegeven aan artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn, kan niet zomaar analoog worden toegepast op de interpretatie van artikel 11, 2 van de Terugkeerrichtlijn waarvan artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt. Dit doet echter geen afbreuk aan het *supra* gestelde dat de gemachtigde bij het bepalen van de duur van het inreisverbod maar met een relevante specifieke omstandigheid eigen aan het geval rekening gehouden.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt aangenomen.

Zoals *supra* gesteld is het de taak van de administratieve overheid om in het licht van artikel 8 van het EVRM, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en tot een billijke belangenafweging te komen. Dit blijkt evenmin uit het bestreden inreisverbod, noch uit het administratief dossier. Het is niet de taak van de Raad dit onderzoek of de billijke afweging in de plaats van de administratie te maken.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 8 van het EVRM wordt ook wat betreft het inreisverbod aanvaard.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering van 11 juli 2013 van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting twee februari tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES